Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος — *Ἐν Ἀθήναις, 24 Ὀκτωβρίου 1915* — *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 47*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἔπειτα, καὶ οἱ δύο μαζί:

— Ἔμπρός! χόπ!.. Καὶ προσέξετε νὰ μοῦ ἀνακατέψετε καλὰ τὰ κόκκαλά του, γιὰ νὰ μὴ τὰ γνωρίσουν.

— Μὴ σὲ νοιάζῃ! ἐγέλασε πάλιν ὁ χασάπης. Θὰ πᾶμε στὴ μηχανὴ ποῦ θὰ τὰ κάνῃ θρύφαλα.

— Ὅσο γιὰ τὸ κρέας, προσέθεσεν ὁ σύντροφός του, θὰ πάῃ στὴς κονσέρβες καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ τὸ φᾶνε μ' εὐχαριστησι, χωρὶς νὰ φαντάζωνται πῶς εἶν' ἀνθρωπινό.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἠμπόρεσε νὰ κούσῃ περισσότερα ἀπὸ τὴν φρικτὴν αὐτὴν συνομιλίαν. Εἶχε πέσῃ σχεδὸν λιπόθυμος, καὶ ὅταν συνῆλθεν, εἶδε τὴν ἀπαισίαν πομπὴν νὰ διέρχεται ἀπὸ μίαν μικρὰν θύραν, ὁδηγοῦσαν βεβαίως εἰς τὸ σφαγεῖον.

Ἀλλ' ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ, τὸν διεφώτισαν ἀρκετὰ περὶ τῶν σκοπῶν τῶν ἀπαισίων ἐκείνων κακούργων. Ἀφοῦ ἐλήστευσαν τὸν διστυχισμένον ἐκεῖνον, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἐπήγαιναν τώρα νὰ τὸν σφάξουν καὶ νὰ τὸν κομματιάσουν σὰν γουροῦνι...

Ἡ ἀντικατάστασις δὲν ἦτο βέβαια δύσκολος μέσα εἰς τὰ βουνὰ ἐκεῖνα τῶν κοκκάλων, τῶν δερμάτων καὶ τῶν κρεάτων τοῦ σφαγείου. Καλὰ τὸ εἶχαν συλλογισθῆ, οἱ κακούργοι. Ἀλλὰ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐμποδισθῆ μὲ κάθε θυσίαν. Ὁ Ραοὺλ ὥρμησε τρέχων πρὸς τὴν μικρὰν θύραν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξηφανίσθησαν οἱ δήμιοι.

Ὠθούμενος τώρα ἀπὸ μόνην τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ποτρέψῃ τὸ φρικτὸν ἔγκλημα, ἦτο ἕτοιμος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ νὰ φωνάξῃ δυνατά. Ἀλλ' ὅταν εὑρέθη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἐργοστασίου, ἐτράθη κ' ἐσυλλογίσθη ψυχρότερα.

Ἁπλοῦν βλέμμα εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου εἶχεν εἰσέλθῃ, τὸν ἔπεισεν ὅτι, ἂν ἔκαμνεν ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν ἡ καλή του καρδιά, ἐκινδύνευε νὰ σφαγῇ καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

Τώοντι, διὰ τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην ἐργασίαν, μόλις ἦσαν ἀπασχολημένοι καμμιὰ δεκαριὰ ἐργάται, καὶ αὐτοὶ διεσπαρμένοι: ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἰς ἕνα μεγάλον χῶρον, ὅπου τὴν ἡμέραν ἐργάζονται ἀνέτως ἑκατόν.

Τὸ ἐργοστάσιον λοιπὸν ἐφαίνετο σχεδὸν ἔρημον, καὶ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς περιστάσεως αὐτῆς εἶχον βασισθῆ οἱ τολμηροὶ δολοφόνοι. Κρυμμένος εἰς τὴν σκιὰν τῆς θύρας, ὁ Ραοὺλ τοὺς ἔβλεπε καὶ τοὺς τέσσαρας εἰς μίαν ἄκρην τῆς ἀπεράντου αἰθούσης, μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐργάτας.

Νὰ φωνάξῃ; Νὰ κράξῃ; Ἀνωφελὲς κ' ἐπικίνδυνον.

Πρὶν τὸν ἀκούσουν οἱ ἐργάται ποῦ ἦσαν ἐκεῖ, βυθισμένοι εἰς τὴν ἐργασίαν των, οἱ κακοῦργοι θὰ εἶχαν ὅλον τὸν καιρὸν νὰ ποτελειώσουν τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ἔπειτα, ποῖος ξεύρει μήπως καὶ οἱ ἄλλοι ἐργάται τῆς νυκτὸς δὲν ἦσαν συνένοχοι τοῦ Ζὸ καὶ τοῦ Λό;

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ. Ἐστέκετο εἰς τὴν θέσιν του, ταλαντευόμενος κ' αἰσχυνόμενος διὰ τὴν ἀδυναμίαν του. Ἔξαφνα ἐσυλλογίσθη:

— Θὰ τρέξω εἰς τὴν πόρταν τῆς ἐξόδου.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασεν... Ἤδη οἱ κακοῦργοι, χωρὶς νὰ χάσουν στιγμήν, εἶχον ἐξαπλώσῃ τὸ σῶμα τοῦ αἰχμαλώτου των εἰς ἕνα βαγονάκι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἐχρησίμευαν διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ζώων. Τὸ βαγονάκι ἔτρεξε

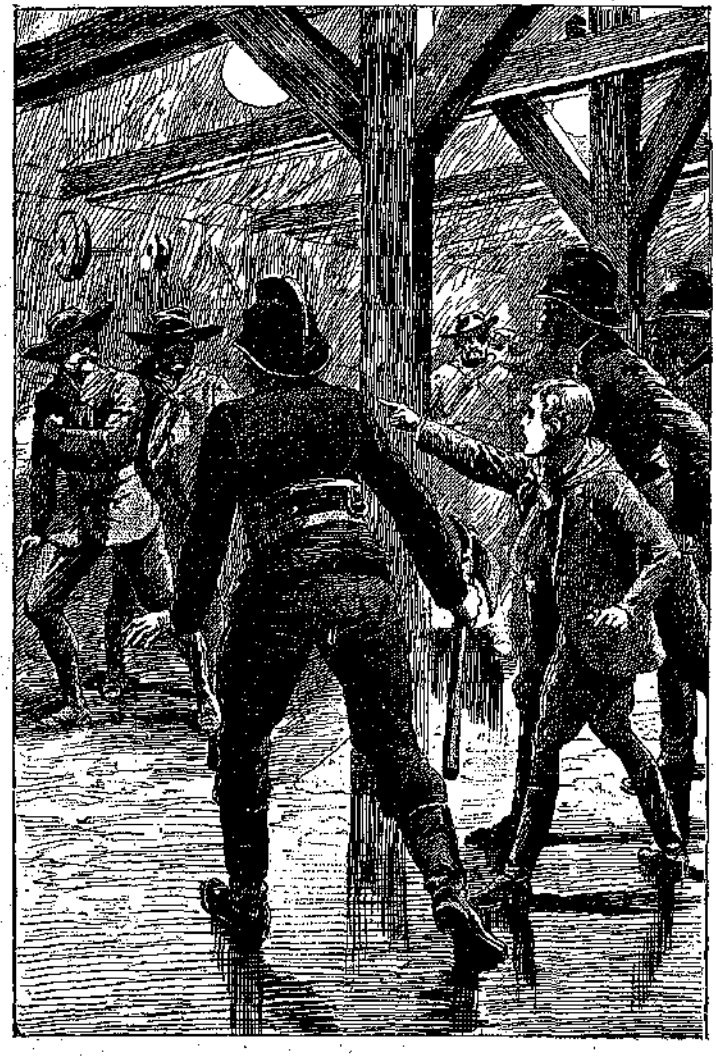

«Πιάστε τους! φωνάζει ὁ Ραοὺλ.» (Σελ. 374 στ. 6'.)

γρήγορα ἐπὶ τῶν γραμῶν (*) κ' ἐστάθη ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐσφάζοντο τὰ βώδια. Ὁ ντεμονκαντὸρ ἦτο ἕτοιμος. Ὑψώνει τὸ μακρύ του μαχαῖρι καὶ ἀπαθῶς, μὲ τὴν δύναμιν τῆς συνηθείας, τὸ βυθίζει εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου.

Ὁ Ραοὺλ μόλις συγκρατεῖ κραυγὴν

«Τί ἐκάνατε στὸ ἐργοστάσιο τέτοια ὥρα ;...» (Σελ. 371 στ. β'.)

φρίκης. Θέλει νὰ τρέξῃ, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ. Ἡ συγκίνησις, ὁ τρόμος, τὸν καρφώνουν εἰς τὴν θέσιν του.

Εἶνε ἀργά, τὸ κακοῦργημα ἔγινε. Δὲν εἶνε ὅμως ἀργὰ καὶ διὰ νὰ τιμωρηθοῦν οἱ κακοῦργοι. Καὶ ὁ Ραοὺλ ἐμπνέεται ἔξαφνα μίαν ἰδέαν. Τί κρῖμα νὰ μὴ τοῦ ἔλθῃ προτήτερα!

Ἡ σύλληψις

Ἐκεῖ πλησίον, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον βημάτων, εἶχεν ἰδῇ ἕνα μηχάνημα, διὰ τοῦ ὁποίου εἰδοποίουν ἐν ἀνάγκῃ τοὺς πυροσβέστας.

Ὁ μικρὸς τρέχει εἰς τὴν θυρίδα, σπάζει τὸ τζάμι μὲ μίαν γροθιὰν καὶ φωνάζει μέσα :

— Φωτιά! φωτιά!..

Μετὰ τοῦτο, περιμένει ἐναγωνίως. Λειτουργεῖ ἄρά γε ἐκεῖνο τὸ μηχάνημα; θὰ τρέξουν ἐγκαίρως οἱ πυροσβέσται;

Ἀλλ' ὄχι, θὰ εἶνε πολὺ ἀργά. Ἐκεῖ, ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια του, ὁ διαμελισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου πτώματος συντελεῖται μεθοδικῶς, ἀσφαλῶς, ταχέως, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ βωδιοῦ, χοίρου ἢ προβάτου. Τὰ βαγονάκια ἁρπάζουν τὰ μέλη του καὶ τὰ μεταφέρουν εἰς τοὺς στρογγυλοὺς ἐκείνους δίσκους, τοὺς ἐφοδιασμένους μὲ μαχαίρια, τὰ ὁποῖα τὰ κόπτουν εἰς μικρὰ κομμάτια. Ἀπὸ ἐκεῖ περνοῦν εἰς ἄλλην μηχανὴν ποῦ θὰ τὰ μεταβάλῃ εἰς πολτόν. Κεφαλὴ δὲν ὑπάρχει πλέον. Τὰ κόκκαλα ἔχουν πεταχθῆ εἰς τὸ βουνὸν τῶν ἄλλων κοκκάλων, τὰ ὁποῖα θὰ καοῦν εἰς τοὺς φούρνους. Ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον δὲν μένει οὔτε ἴχνος, καὶ ὁ Ζὸ μειδιᾷ πρὸς τὸν Λὸ καὶ φαίνονται κατευχαριστημένοι καὶ οἱ δύο.

Ἀλλ' ἔξαφνα ἀκούεται κρότος αὐτοκινήτου· ἕνα κέρας στενάζει θορυβωδῶς καὶ ἀδιακόπως. Ἡ ἐπίκλησις τοῦ Ραοὺλ εἶχεν ἀκουσθῇ καὶ οἱ πυροσβέσται τοῦ ἐργοστασίου, μὲ τοὺς μπαλτάδες εἰς τὰ χέρια, εἰσέρχονται τώρα εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς σφαγῆς.

Ὁ Ραοὺλ τρέχει εἰς προϋπάντησίν των.

— Ποῦ εἶνε ἡ φωτιά; τὸν ἐρωτοῦν.

Ὁ μικρὸς τοὺς δείχνει μὲ τὸ δάκτυλον τὸν Ζὸ καὶ τὸν Λό, ἐκπλήκτους πρὸ τῆς ἀπροσδόκητου εἰσβολῆς τῶν πυροσβεστῶν, ἀνησύχους καὶ ζητοῦντας τώρα νὰ σωθοῦν, φεύγοντας πρὸ τῆς ὅλλην ἄκρην τοῦ ἐργοστασίου.

— Πιάστε τους! φωνάζει ὁ Ραοὺλ μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν πυροσβεστῶν. Οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ ἐκκότωσαν ἕνα ἄνθρωπον καὶ τὸν ἐκομμάτιασαν ἐδῶ-μέσα σὰν βῶδι. Πιάστε τους!

Οἱ πυροσβέσται, παρὰ τὸ ἀπίστευτον τῆς καταγγελίας, βλέποντες τοὺς δύο ἐκείνους ξένους νὰ φεύγουν, ὥρμησαν κατόπιν των.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔστειλε μέρος τῶν ἀνδρῶν του νὰ περικυκλώσουν τὸ κτίριον, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἠκολούθησαν τὰ ἴχνη τῶν φυγάδων.

Κ' ἐνῷ τὸ κυνῆγι αὐτὸ ἐξηκολούθει, ὁ μικρός, τὸν ὁποῖον ὁ ἀρχηγὸς εἶχε πάρει ἰδιαιτέρως, διηγήθη λεπτομερῶς τὴν φρικώδη σκηνήν, ποῦ εἶδε πρὸ ὀλίγου μὲ τὰ μάτια του.

Μόλις ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπέστρεψαν, ὁδηγοῦντες τὸν Ζὸ καὶ τὸν Λό, ὠχροὺς καὶ σαστισμένους.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐργοστασίου καὶ πέντε ἐξ ἀρχιεργάται, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐξυπνήσῃ ἡ εἴδησις τῆς πυρκαϊᾶς.

Ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ ὁμίλου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο καὶ ὁ Ραοὺλ, ἤχθησαν οἱ δύο πρώην σύντροφοι τῆς μὲ Μπρίδζ. Ὅταν εἶδαν τὸν Ραοὺλ, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν κίνημα λύσσης, καὶ ὁ Ζὸ εἶπε πρὸς τὸν Λὸ δυνατά, ἀλλὰ γαλλιστί:

— Ἤλθε αὐτὸ τὸ καταραμένο!... Εἶμαι βέβαιος πῶς αὐτὸ μᾶς ἐπρόδωσε!..

Ὁ διευθυντὴς διέκοψεν ἀμέσως τὴν συνομιλίαν καὶ τοὺς ἠρώτησεν αὐστηρῶς;

— Τί ἐκάνατε στὸ ἐργοστάσιο τέτοια ὥρα;

Οἱ κακοῦργοι δὲν ἤξευραν τί νὰ ἀπαντήσουν εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Ἐτραύλισαν, ὅτι εἶχαν ἔλθῃ διὰ νὰ ἰδοῦν κάποιους φίλους των καὶ εἶχαν μείνῃ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν.

— Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ φίλοι; ἐπέμενεν ὁ διευθυντής.

— Ὁ Πέτρος Σανσὲζ καὶ ὁ Τζούλιος Μορένό.

— Νὰ μοῦ τοὺς φέρουν ἐδῶ!

Ἐνῷ ἐξετελεῖτο αὐτὴ ἡ διαταγή, οἱ ἀρχιεργάται διεσπάρησαν εἰς τὰ τμήματα καὶ ἔφαγναν εἰς τοὺς σωροὺς τῶν κοκκάλων καὶ εἰς τὰ δοχεῖα τῶν κρεάτων.

Δύο ἐξ αὐτῶν ἐπέστρεψαν μετ' ὀλίγον φέροντες, ὁ ἕνας ἕνα κόκκαλον στρογγυλόν, πλατὺ καὶ ὑπόλευκον, ὁ ἄλλος δύο σκέλη ἀπογυμνωμένα τῶν σαρκῶν των.

Τὰ πειστήρια αὐτὰ ἀπετέθησαν εἰς ἕνα τραπέζι ἐνώπιον τοῦ Διευθυντοῦ, ὁ ὁποῖος τὰ ἐξήτασε μὲ προσοχήν, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς σιωπῆς, τὴν ὁποίαν διέκοπτον μόνον τὰ ὑπόκωφα βήματα τῶν ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι προσῆρχοντο περίεργοι νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

Ὁ Ραοὺλ, τὸν ὁποῖον ὁ διευθυντὴς ἐτράβηξεν ἀπὸ τὸ χέρι πλησίον του, ἠμπόρεσε νὰ κρίνῃ καὶ μόνος του, μ' ὅλην του τὴν ἀπειρίαν, ὅτι τὰ κόκκαλα ἐκεῖνα, τὰ ζεστὰ ἀκόμη, ἦσαν τωόντι ἀνθρώ

«Ἀφοῦ ἤπιεν, ἕνα ποτήρι ρῶμι....»

πων καὶ ὄχι βωδιοῦ, χοίρου ἢ προβάτου.

Αὐτὴν ἄλλως τε τὴν πεποίθησιν ἐσχημάτισε καὶ ὁ διευθυντής, ὁ ὁποῖος ἀπετάθη πάλιν εἰς τὸν Ζὸ καὶ τὸν Λό, εἰς τόνον ἀκόμη αὐστηρότερον.

— Κύριοι, τοῖς εἶπεν, ἡ ἀδικαιολόγητος παρουσία σας εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἡ ὕποπτος φυγή σας καὶ ἡ μαρτυρία αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν αἴθουσαν κ' ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια του, διεπράχθη ἔγκλημα, μὲ ὑποχρεώνουν νὰ σᾶς παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

Κατόπιν, στραφεὶς πρὸς τοὺς ἀρχιεργάτας, προσέθεσε:

— Νὰ εἰσέλθουν οἱ χωροφύλακες ποῦ περιμένουν ἀπέξω καὶ νὰ συλλάβουν αὐτοὺς ἀνθρώπους. Νὰ βάλετε κατὰ μέρος καὶ αὐτὰ τὰ κόκκαλα, ποῦ θὰ χρησιμεύσουν ὡς πειστήρια.

Ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λὸ ἀπήχθησαν ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας. Ἐξερχόμενοι, ἔρριψαν ἐπὶ τοῦ Ραοὺλ βλέμμα μίσους, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ ριγήσῃ. Ὁ Διευθυντής, διὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ, τοῦ εἶπε μὲ γλυκύτητα:

— Ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ καταγγείλῃς τοὺς δύο κακούργους. Μὴ φοβᾶσαι, γιατὶ τώρα θὰ τιμωρηθοῦν ὅπως τοὺς πρέπει καὶ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ σ' ἐκδικηθοῦν. Κρῖμα μόνον ποῦ δὲν ἐφώναξες προτήτερα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ κ' ἐκεῖνος ὁ δυστυχής.

— Ἄχ, κύριε διευθυντά, ἀπεκρίθη ὁ Ραοὺλ μὲ δακρυσμένα μάτια, ἂν μποροῦσα... Ἀλλὰ ἔκαμαν τόσο γρήγορα... Δὲν ἐπρόφθασα!..

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ παρετάθη ἐπὶ ὥρας. Ἡ χαραυγὴ ἤρχισεν ἤδη νὰ φωτίζῃ τὰς μεγάλας αὐλὰς τοῦ ἐργοστασίου, ὅταν ἀπῆλθεν ὁ διευθυντὴς καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξουσίας συνέλαβον, ἐκτὸς τοῦ Ζὸ καὶ τοῦ Λό, καὶ τοὺς δύο συνενόχους των ἐργάτας, Σανσὲζ εἰς Μορένο.

Ὁ Ραοὺλ, κουρασμένος ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῆς φοβερᾶς νυκτός, ὑπεχρεώθη ἀκόμη νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις ἑνὸς ἀστυνόμου, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνέκρινε διὰ μακρῶν.

Τὸ τέλος ἑνὸς ἐφιάλτου

Ὁ κώδων, ὁ ὁποῖος ἐκάλει τοὺς ἐργάτας, ἐκτυποῦσεν, ὅταν ὁ Ραοὺλ ἀφέθη ἐλεύθερος. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸν ἐπλησίαζαν κάθε τόσον νεήλυδες καὶ τοῦ ἐζήτουσαν λεπτομερείας περὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἡ εἴδησις τοῦ ὁποίου εἶχε διαδοθῆ εἰς ὅλον τὸ ἐργοστάσιον καὶ εἶχε προκαλέσῃ μεγάλην συγκίνησιν.

Ὅταν ἔφθασε καὶ ὁ Φρανσουᾶ, ὁ Ραοὺλ δὲν ἐκρατήθη. Ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν φωνάζων:

— Νὰ φύγω, θὰ φύγω!.. Δὲν θέλω πιὰ νὰ μείνω ἐδῶ! Μοῦ κάνει κακὸ νὰ ξαναγυρίσω σ' ἐκείνη τὴ σάλα, ὅπου εἶδα ἀπόψε νὰ κομματιάζουν τὸν δυστυχισμένο. Δὲν μπορῶ!..

— Πολὺ καλά! ἀπεκρίθη ὁ Φρανσουᾶ ὑψώνων τοὺς ὤμους. Ἀφοῦ εἶσαι τόσο εὐαίσθητος, πήγαινε. Μπορεῖς νὰ βρῆς ἐργασία στὴν πόλι. Ἀλλ' ἂν δὲν βρῆς γρήγορα, πάντα νὰ ξέρῃς ὅτι ἔχεις ἕνα ἀρεββάτι κ' ἕνα μπιφτέκι στὸ σπίτι τοῦ μπάρμπα-Φρανσουᾶ.

(Ἕπεται συνέχεια).

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου., σελ. 366.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε· σελ. 367).

ΘΥΜΙΟΣ *(ἀπὸ μακρυὰ ἀκόμη :)*

Καταραμένο βόλι
Δὲν κατεροῦσες λίγο,
Νὰ μποῦμε μσο' στὰ Γιάννενα
Κ' ὕστερα νὰ μὲ βρῆς!
Μὸν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη
Μὲ βρῆκες, καὶ νὰ φύγω
Πρὶν μποῦμε μέσα μ' ἔκανες.
Τόσο πολὺ νωρίς!

Κι' ἂν τώρα μ' ἤβρες σ' ἄκρη
Καὶ μ' ἄφισες μονάχα
Παντοτεινὸ παράσημο
Μικρὴ λαβωματιά,
Θὰ εὐχόμουν δίχως δάκρυα
Κεῖν' τὴ στιγμὴ 'γειὰ νἄχα
Κ' ὕστερα ὅλα τὰ σπλάχνα
Νὰ ξεσκιζες πλατειά!.

Μὰ κι' ἂν ματιὰ δική μου
Ἐκείνη τὴ μεγάλη,
Τὴ ζηλευτὴ κ' ἀφάνταστη
Γιορεῖ δὲν τήνε ἰδῇ,
Θὰ τήνε ἰδῇ ἡ ψυχή μου
Καὶ μὲ περίσσια κάλλη
Ὅπως τὴ φανταζόμουνα
Ἀπὸ μικρὸ παιδί!...

(Στὴν τελευταία σκοροφὴ ἔρχεται στὴ σκηνὴ ὁ Θύμιος ξεσηλωμένος σ' ἕνα φορεῖο ποῦ τὸν κρατοῦν δύο νοσοκόμοι)

ΜΑΡΩ

Ἀ! Μάννα!

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Τ' εἶνε;

ΜΑΡΩ

Ὁ Θύμιός μας!

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Παιδάκι μου!

ΘΥΜΙΟΣ

Μητέρα!

Ἀδέλφια μου! τί κάνετε;

(Ἀγκαλιάζονται καὶ φιλοῦνται ὅλοι

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ποῦ σ' ἤβρε, γιέ μου, ἡ σφαῖρα;
Πονᾶς;

ΘΥΜΙΟΣ

Δὲν ἔχω τίποτα!

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ἄχ! τί καλὰ ποὺ σ' εἶδα!
Γιὰ κοίταξ' αἵματα! πῶ! πῶ!

ΘΥΜΙΟΣ

Μάννα, γιὰ τὴν Πατρίδα
Κ' αἷμα καὶ σῶμα καὶ ψυχὴ
πρέπει νὰ δίγουμ' ὅλοι!

ΜΑΡΩ

Καὶ τώρα, Θύμιο, ποῦ σὲ πᾶν;

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

(Σὰν ἀφηρημένη ἀπ' τὴ χαρά, γρήγορα-γρήγορα:)

Κι' οἱ νοσοκόμοι οἱ δόλιοι
Ηὗραν κι' αὐτοὶ τὸ μπάρμπα τους.

ΘΥΜΙΟΣ *(Στὴ Μάρω)*

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο.

ΓΙΟΥΛΑ

Θύμιο, πῶς πάει ὁ πόλεμος;

ΘΥΜΙΟΣ

Νά! ἕν' ἀπὸ τὰ δύο
Ἀπόψε ἢ αὔριο τὸ πρωῒ
πέφτει καὶ τὸ Μπιζάνι.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Ἀλήθεια; πέφτει;

ΘΥΜΙΟΣ

Οὔ σίγουρα!
καὶ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ;
Ὁ Ἅγιος-Νικόλας πάρθηκε
τὰ Γιάννενα, κ' ἐκεῖνα
Καὶ τόρα ποὺ τοὺς φράξαμε
θὰ πᾶν ἀπὸ τὴν πεῖνα
Σὰ δὲν παραδοθῇ κ' αὐτό.

ΝΑΣΟΣ

Ζήτω λοιπὸν ἡ νίκη!!

ΓΙΟΥΛΑ

Τὰ Γιάννενα τὰ πήραμε!

ΜΑΡΩ

Καὶ τὴ Θεσσαλονίκη!

ΟΙ ΔΥΟ ΝΟΣΟΚΟΜΟΙ

Κι' ὅλα τοῦ Αἰγαίου τὰ νησιά!

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Καὶ τὴν πανώρια Κρήτη

ΝΑΣΟΣ

Καὶ τοῦ σκυλιοῦ, τοῦ τύραννου
τοῦ σπάσαμε τὴ μύτη!....

(Χαρᾶς σάλπισμα ἀκούγεται ἀπὸ τὰ γύρω μέρη. Σύγχρονα μ' αὐτὸ ἔρχεται στὴ σκηνὴ ὁ πρῶτος χορὸς ἀπὸ τὶς χωρικές, γιὰ νὰ μάθῃ τί τρέχει.)

ΧΟΡΟΣ

Βουή, φωνὲς ἀκούσαμε,
τ' εἶνε, κυρὰ-Φροσύνη;

(Ἀπὸ τ' ἀντίθετο μέρος τῆς σκηνῆς ἔρχεται τακτικὸς ὁπλίτης μὲ τὸ τουφέκια ἐπ' ὤμου, μὲ κανονικὸ βῆμα, σάλπιγγες κλπ. πηγαίνοντας στὴν Φιλιππιάδα γιὰ ἐφοδιασμὸ μὲ ἀρχηγὸ κάποιο λοχία.)

Ο ΛΟΧΙΑΣ

Ὅλες χαρῆτε, ὦ χωριανές,
κι' ὄξω καμμιὰ ἂς μὴ μείνῃ
Ἐλᾶτε τραγουδῆστε μας,
κοπέλλες καὶ γρηοῦλες!
Πάει τὸ Μπιζάνι! ἔπεσε!!
καὶ μ' ἄσπρες σημαιοῦλες
Τὸ στόλισαν οἱ φίλοι μας,
γιὰ νὰ χαρῇ κ' ἐκεῖνο
Τὸ λυτρωμό του ἀπ' τὴν Τουρκιά!
Ζήτω στὸν Κωνσταντῖνο!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Ζήτω στὸν Κωνσταντῖνο!!..

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ

Εἴμαστε μεῖς τ' ἀνδρεῖα τὰ παλληκάρια
Ποὺ πολεμοῦμε σὰν τὰ λεοτάρια,
Καὶ πέφτουν στὴ στιγμὴ γιγάντια φρούρια
Μπρὸς στὴ μεγάλη μας τὴ φούρια!

ΟΙ ΧΩΡΙΚΕΣ

Εἴμαστε μεῖς τοῦ ἀνδρείου στρατοῦ οἱ (μητέρες
Δὲ μᾶς φοβίζουν διόλου οἱ σφαῖρες
Κι' ἀπὸ τὴ σημερνὴ μεγάλη νίκη
Λιγάκι καὶ σ' ἐμᾶς ἀνήκει.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Μητέρες καὶ παιδιά
Ἂς κάνουμε καρδιὰ
Νὰ πᾶμε καὶ στὴν Πόλη
Καὶ στὴν Ἁγιὰ Σοφιὰ
Μιὰ μέρα συντροφιά.

Μὲ τέτοιο Βασιλιᾶ,
Κανένας δὲ δειλιᾷ
Λιοντάρια γίνονται ὅλοι
Ἀνήμερα θεριά
Γιὰ τὴν Ἐλευθεριά.

Χθὲς τὴ Μακεδονία
Τόρα τὴν Ἤπειρο
Κι' αὔριο τὴ Μικρασία,
Τὴ Θράκη, τὰ Στενά.

Χαρὰ στὸ Βασιλιᾶ μας
Τὸν ἀνεχτίμητο
Χαρὰ καὶ στὰ παιδιά μας
Ποὺ θὰ τὰ κυβερνᾶ.

(Δόλαια.)

Ι. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'. (Συνέχεια).

—Καὶ τώρα ποῦ ξέρεις ἄλ' αὐτά, προσέθεσεν ἡ Ἀτσιγγάνα, τολμᾷς, Χόλκερ, νὰ γοράσῃς τὸ καταραμένο μαργαριτάρι; Εἶναι πολὺ πλούσιος, τὸ ξέρω. Ἀλλὰ πρόσεξε... καμμιὰ φορὰ ἡ τύχη...

— Ἀνοησίες! ἀπεκρίθη γελῶν ὁ Ἀμερικανός. Πάρε τὸ τσέκι σου, γρηά, καὶ πήγαινε στὸ καλό. Πολλὰ χαιρετίσματα στὸν κύριό σου: Μὴ φοβᾶσαι γιὰ μένα. Τὸ μαργαριτάρι σου θὰ εἶνε τὸ στολίδι τῆς συλλογῆς μου. Πήγαινε, γρηά, καὶ πάρε κι' αὐτὰ γιὰ σένα.

Ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ ἔβαλεν εἰς τὸ χέρι τῆς Ἀτσιγγάνας μερικὰ χρυσᾶ νομίσματα. Ἀλλ' ἡ γραῖα τἀπέρριψε μὲ κίνημα φρίκης.

— Καλλίτερα νὰ πεθάνω, εἶπε, παρὰ νὰ δεχθῶ λεπτὸ γιὰ τέτοια δουλειά!

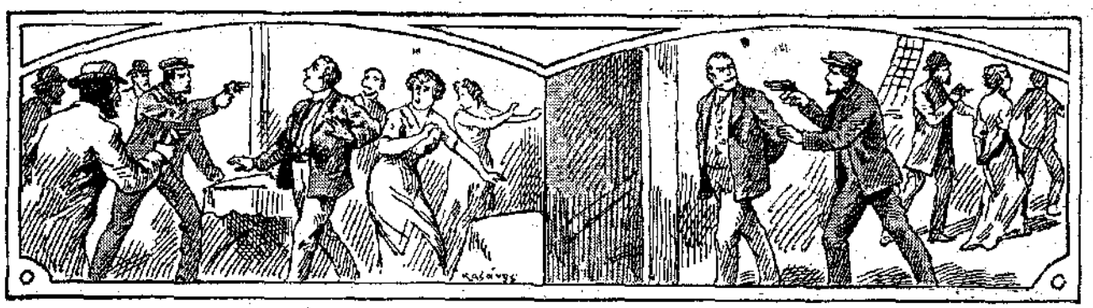

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐγέλασε καὶ ἡ Ζούνια ἐξηφανίσθη σὰν κλέφτρα.

— Μία καλὴ εἴδησις! ἀνήγγειλεν ὁ κ. Χόλκερ εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Κατώρθωσα ἐπιτέλους νὰ ἀποκτήσω τὸ περίφημο μαῦρο μαργαριτάρι τῆς Ἰάβας, ποῦ τὸ ζητοῦσα τρία χρόνια. Κυτάξτε τί ὡραῖο ποῦ εἶνε! προσέθεσεν ἀνοίγων τὴν μικρὰν θήκην ἐνώπιον τῆς συζύγου καὶ τῶν θυγατέρων του. Καὶ τὸ ἐπλήρωσα μόνον εἰς τὸ τρίτον τῆς ἀξίας του.

— Τὸ ἀγόρασες ἀπὸ ἔμπορον; ἠρώτησεν ἡ κυρία Χόλκερ.

— Ἀπὸ ἔμπορον.... ὄχι ἀκριβῶς, ἀπεκρίθη ὁ Ἀμερικανός· τουλάχιστον ὄχι ἀπὸ ἔμπορον μαργαριταριῶν. Γι' αὐτὸ ἄλλως τε τὸ πῆρα φθηνά. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀνάγκην ἀπὸ χρήματα...

— Ἡ δὲν ἤθελε νὰ κρατήσῃ τὸ μαργαριτάρι, εἶπεν ἡ κ. Χόλκερ.

Ὁ σύζυγός της ἐταράχθη χωρὶς νὰ θέλῃ.

— Γιατὶ τὸ λές αὐτό; τὴν ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Γιὰ τίποτε, ἀπεκρίθη ἡσύχως ἡ κ. Χόλκερ. Ἁπλῶς ἔκαμα μιὰ ὑπόθεσι. Ὅλος ὁ κόσμος δὲν ἔχει τὴ δική σου μανία μὲ τὰ μαργαριτάρια.

— Ναί... ἀλήθεια, ἐψιθύρισεν ὁ κ. Χόλκερ μὲ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ «Καρχαρίας» ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν λιμένα τοῦ Λονδίνου, κατευθυνόμενος εἰς Χάβρην, ὅπου ὁ ἰδιοκτήτης του ἐπρόπεπε νὰ μείνῃ ἐκτὸς ἡμέρας, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ ταξεῖδι τῆς Μεσογείου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Ὁ ἀσύρματος τηλέγραφος

Ὀλίγον πρὸ τῆς δεκάτης ἑσπερινῆς, ἐνῷ ἡ θαλαμηγὸς ἀνέπλεεν ἡσύχως τὸν Τάμεσιν, ὁδηγουμένη ἀπὸ πλοιάριον πλοηγόν, ἔξαφνα, πλησίον τοῦ Τίλπμουρυ, ὁ πιλότος τῆς ἔκαμε σημεῖον νὰ σταθῇ.

Ἀμέσως ὁ πλοίαρχος Σέλλιγκ ἔκοψε τὸν ἀτμὸν καὶ ὁ «Καρχαρίας» ἔμεινεν ἀκίνητος.

Μία βάρκα, τῆς ὁποίας ἐπέβαινον καμμιὰ δεκαριὰ πρόσωπα, προστήγγισε μετ' ὀλίγας στιγμάς.

— Τί εἶνε; ἠρώτησεν ἀπὸ τὴν γέφυραν ὁ πλοίαρχος Σέλλιγκ.

— Διαταγὴ τῆς ἀστυνομίας, ἀπεκρίθησαν ἀπὸ τὴν βάρκαν.

Οἱ ὀκτὼ τζέντλεμαν, οἱ ὁποῖοι ἀνῆλθον εἰς τὴν θαλαμηγόν, ἐξήγησαν ὅτι, ἐπειδὴ ὑπῆρχον ὑπόνοιαι ὅτι κάποιος ἐγκληματίας, καταζητούμενος, εἶχε μετεμφιεσθῆ, εἰς ναύτην διὰ νὰ ὀραπετεύσῃ, ὅλα τὰ πλοῖα τἀναχωροῦντα ἐκ Λονδίνου, ἔπρεπε νὰ ἐπιθεωροῦνται ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας.

— Λυποῦμαι πολὺ ποῦ σᾶς προξενῶ αὐτὴν τὴν ἐνόχλησιν, εἶπεν εὐγενῶς ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀστυνομικῶν· ἀλλὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος ἀπὸ αὐστηρὰν διαταγήν. Δὲν εἴμπορῶ νὰ κάμω ἐξαίρεσιν διὰ κανένα.

Ὁ κ. Χόλκερ διεμαρτύρετο. Ὁ ἀστυνόμος, παίζων ἀφελῶς μὲ τὰ χρυσᾶ κρόσια τῆς ἐσάρπας του, προσέθεσεν:

— Ἄλλως τε εἶνε ἁπλοῦς τύπος. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ συναθροίσετε τὸ προσωπικόν σας εἰς μίαν αἴθουσαν. Θὰ τοὺς ρωτήσωμε ὅλους μαζί, διὰ τὸν τύπον, καὶ ἡ ὑπόθεσις τελειώνει εὐθύς.

— Θέλετε καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἰδιαιτέρας μας ὑπηρεσίας; ἠρώτησεν ἡ κυρία Χόλκερ.

— Μάλιστα, κυρία μου.

— Μ' ἀφοῦ σᾶς ἐγγυῶμαι γι' αὐτούς;

— Ἀδιάφορον. Ἀφοῦ πρόκειται περὶ τύπου, πρέπει νὰ ἀνακριθοῦν ὅλοι γενικῶς.

Ἔπρεπε νὰ ὑποκύψουν. Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ γραμματεύς, ὁ θαλαμηπόλος καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος, ἀπὸ τοῦ πλοιάρχου Σέλλιγκ, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπετοῦσεν εὐχαρίστως ὅλην ἐκείνην τὴν Ἀστυνομίαν εἰς τὴν θάλασσαν, μέχρι τοῦ μικροτέρου ναυτόπαιδος, ὁ ὁποῖος ἔτρεμεν ὡς φύλλον, ὅλοι συνηθροίσθησαν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ «Καρχαρίου».

Ὁ ἀστυνόμος καὶ οἱ σύντροφοί του εἰσῆλθον κατόπιν, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ κ. Χόλκερ καὶ τῆς ἀκολουθίας του. Ἀμέσως, ἕνας ἀπὸ τοὺς τζέντλεμαν ἐκλείδωσε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Καὶ τότε συνέβη κάτι τι ἔκτακτον, ἀφόνταστον, ἀνήκουστον... Οἱ ὀκτὼ ἀστυνομικοὶ ἐπέπεσαν ἔξαφνα μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια, καὶ πρὶν προφθάσουν οἱ ναῦται, οἱ ὑπηρέται καὶ οἱ κύριοι νὰ κάμουν ἓν κίνημα, τοὺς ἔδεσαν ὅλους καὶ τοὺς ἄρισαν ἐκεῖ-μέσα. Οἱ «Ἀνίκητοι»—διότι αὐτοὶ ἦσαν οἱ ψευδο-ἀστυνομικοί,—ἔμειναν οὕτω κύριοι τῆς θαλαμηγοῦ τοῦ Οὐίλλιαμ Χόλκερ. Ἡ ἀνεκτίμητος συλλογὴ τῶν μαργαριτῶν εὑρίσκετο εἰς τὰς χεῖράς των.

— Δὲν τὰ καταφέραμε ἄσχημα; ἠρώτησεν ὁ κ. πρόεδρος.

— Θαυμάσια! ἀπεκρίθησαν οἱ ἄλλοι. Ἔγειναν ὅλα ὅπως τὰ εἴχατε προβλέψῃ, κύριε Μὰκ Βέϊρρ. Εἶνε ἀληθινὴ ἀπόλαυσις νὰ ἐργάζεται κανεὶς ὑπὸ τὰς διαταγάς σας.

— Ποῦ εἶνε ὁ Μωρίς; ἠρώτησεν ἐξαφνα ὁ ἀρχηγός.

— Παρών! ἀπεκρίθη ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ, πλησιάζων. Θέλετε καὶ τὰ δικά μου συγχαρητήρια;

— Ὄχι, δὲν μοῦ χρειάζονται, εἶπε γελῶν ὁ κ. Βέϊρρ. Ἀπεναντίας σ' ἐφώναξα νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν συνδρομήν σου.

— Τὴν συνδρομήν μου; ἐξεπλάγη ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ. Δὲν σᾶς ἐννοῶ, κύριε Μὰκ Βέϊρρ. Μὰ σεῖς δὲν μοῦ εἴπατε ἀκόμη οὔτε τὸ ρόλο μου.

— Ὁ ρόλος σου ἐτελείωσε! ὑπέλαβεν ὁ κ. πρόεδρος. Καὶ χρεωστῶ νὰ σοῦ 'πῶ, ὅτι τὸν ἔπαιξες στὴν ἐντέλεια!

(*Ἕπεται συνέχεια*) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΑΓΡΙΟ ΘΗΡΙΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΚΑΝΕΙ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

[Τὸ κατωτέρω παιδαγωγικὸν ἄρθρον περὶ Πολέμου, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μεταφράσῃ ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ καὶ νὰ τὸ στείλῃ πρὸν τὸν φίλον του Φαίδωνα, διὰ τὰ παιδιὰ τῆς «Διαπλάσεως», ὁ γνωστὸς κοινωνιολόγος κ. Πλάτων Δρακούλης. Κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ κ. Φαίδωνος, δημοσιεύεται σήμερον ἀντὶ Ἀθηναϊκῆς Ἐπιστολῆς.—Σ. τ. Δ.]

Θυμᾶσαι, βέβαια, ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Ἱστορίαν τὸ διήγημα τῶν δύο ἀδελφῶν, Κάϊν καὶ Ἄβελ. Ὅλ' αὐτὰ τὰ παλαιὰ διηγήματα εἶνε εἶδος ἀλληγορίας. Εἶνε διηγήματα ποῦ ἐγράφηκαν γιὰ σέ, γιὰ μέ, γιὰ τὸν καθένα. Μέσα σὲ καθένα ἀπὸ μᾶς, ὑπάρχει ὀλίγον Ἀδάμ, καὶ ὀλίγον Εὔα, καὶ ὀλίγον Κάϊν, καὶ ὀλίγον Ἄβελ.

Ὁ Κάϊν ἐζήλευε τὸν ἀδελφόν του, διότι ὁ Ἄβελ ἦτο ποιὸ ἔξυπνος καὶ ποιὸ φρόνιμος καὶ ἐπρόδευε καλήτερα. Αὐτὸ τὸν δυσαρεστοῦσε τὸν Κάϊν, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχὰς ἐθύμωνε μὲ τὸ παραμικρὸν ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὸν ἐμισοῦσε. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν βλέπῃ εὐτυχῆ.

Δὲν νομίζεις, ὅτι καὶ ἡ ζήλεια εἶνε ἕν' ἀπὸ τὰ ρυπαρότερα, εὐτελέστερα κτηνωδέστερα πράγματα, ποῦ ἐνεφανίσθηκαν εἰς τὸν κόσμον τῶν ἀνθρώπων, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν; Ἡ εὐδοκίμησις καὶ ἡ χαρὰ οἱουδήποτε ἄλλου δὲν εἶνε πρᾶγμα, νὰ μᾶς κάνῃ νὰ λυπούμεθα. Ἀπεναντίας εἶνε πρᾶγμα ποῦ πρέπει νὰ μᾶς κάνῃ νὰ χαιρώμεθα.

Ἡ ζήλεια καὶ τὰ παρόμοια αἰσθήματα εἶνε αὐτὰ ποῦ λέμε «διάβολος» «Διάβολος» σημαίνει πᾶν ὅ,τι διαχωρίζει τοὺς φίλους καὶ συντρόφους, εἰς τρόπον ὥστε ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς νὰ μὴ ἐνδιαφέρεται πλέον διὰ τὸ καλὸν ὅλων των, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του. Ὀνόματέτο «θηρίο» ἢ «πίθηκο» ἢ «τίγρι» ἢ «φεῖδι» ὅς του ὁποιοδήποτε ἄλλο ἐξευτελιστικὸ ὄνομα προτιμᾷς· ἀλλὰ ἐν πάσῃ περιπτώσει μὴ κάμῃς τὸ λάθος νὰ φρονῆς, ὅτι καίτοι εὑρίσκεται εἰς τὸ αἷμα σου, ἔχει καμμίαν ταυτότητα μὲ τὸν ἑαυτόν σου. Δὲν εἶνε στοιχεῖον τοῦ ὀργανισμοῦ σου, οὔτε κανενὸς ἄλλου ἀνθρώπου, —ἀνδρὸς, γυναικός, παιδιοῦ ἢ κοριτσιοῦ. Δὲν εἶνε, μέρος τοῦ πραγματικοῦ ἑαυτοῦ μας ἡ ζήλεια, ὅπως δὲν εἶνε μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας ἡ ὀστρακιά, ἡ εὐλογιά. Ὥστε λοιπὸν εἰμπορεῖ κανεὶς ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ αὐτό. Ὅσῳ γρηγορώτερα, τόσῳ καλήτερα.

Λέγει ἡ Ἱερὰ Γραφὴ ὅτι ὁ Θεὸς ὡμίλησε 'στὸν Κάϊν. Εἶνε τάχα ἀληθινὸ ὅτι ὁ Θεὸς μιλεῖ στοὺς ἀνθρώπους; Βεβαιότατα! Ἀνέκαθεν ὡμιλοῦσε καὶ τώρα ὁμιλεῖ. Ἀλλὰ ἡ ὁμιλία του δὲν ἀκούεται μὲ τὰ αὐτιά, μὲ τὰ ὁποῖα ἀκούομεν τὰς ὁμιλίας τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ὁμιλία τοῦ Θεοῦ εἶνε ὁμιλία σιωπῆς. Δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ λέξεις, ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα εἶδος αἰσθήματος μέσα στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μας.

Ὡμίλησε λοιπὸν ὁ Θεὸς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὸν Κάϊν καὶ τοῦ εἶπε κάτι, τὸ ὁποῖον παριστάνεται ἀπὸ τὰς ἑξῆς λέξεις: «Ἕνα ἄγριο θηρίο εἶνε κουλουριασμένο στὸ πλάϊ σου, καὶ εἶνε ἕτοιμο νὰ χυμήξῃ ἀπάνου σου. Καλὰ θὰ κάμῃς νὰ προσέχῃς.» Ὁ Κάϊν ὅμως δὲν ἔδωσε σημασία. Δὲν τὸ κτύπησε τὸ θηρίο κατακέφαλα, τὸ ἄφησε ἐκεῖ κουλουριασμένο καὶ κάποτε μάλιστα θυμωμένο. Μὲ ἄλλους λόγους, ὁ Κάϊν δὲν ἐλογάριασε τὴν ὁμιλία ὁποῦ ἤκουσε μέσα στὴν καρδιά του, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ φθονῆ, νὰ θυμώνῃ, νὰ μισῆ καὶ ὅσῳ περνοῦσε ὁ καιρός, τόσῳ περισσότερο.

Μιὰ ἡμέρα ἐπὶ τέλους εὕρηκε εὐκαιρίαν κ' ἐκτύπησε τὸν ἀδελφόν του τὸν Ἄβελ, καὶ τὸν ἐσκότωσε. Ἔγεινε φονιᾶς. Τὸ ἄγριο θηρίο, τὸ ὁποῖον ἦτο κουλουριασμένο καὶ ἕτοιμο νὰ χυμήξῃ ἐπάνω εἰς τὸν Κάϊν ἐπὶ τέλους ἐχύμηξε καὶ τὸν ἐκυρίευσε. Ὁ δὲ Κάϊν καμμιὰ ἡμέρα τῆς ζωῆς του δὲν ἦτο ἥσυχος πλέον. Ἡ ὁμιλία τῆς σιωπῆς ἐξακολουθοῦσε νὰ βροντοφωνῆ μέσα του, καὶ ἐφαίνετο σὰν νὰ λέγῃ: «Ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ σου βοᾷ πρὸς Ἐμέ!»

Ἡσυχίαν ὁ Κάϊν δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὕρῃ.

* * *

Πὲς μου λοιπὸν τώρα, δὲν εἶνε φρικτότατον πρᾶγμα αὐτὸς ὁ πόλεμος ὁποῦ κατατρώγει τὴν Εὐρώπη; Ἑκατομμύρια ἀδέλφια μας σκοτώνονται καὶ ἄλλα τόσα πληγώνονται. Ὁ πόλεμος εἶνε πάντοτε φόνος καὶ πολὺ σπανίως, ἴσως μάλιστα ποτέ, δὲν εἶνε ἐντελῶς ἀθῶος ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐμπολέμους.

Πῶς ἔγεινε αὐτὸς ὁ πόλεμος; Ἐδῶ καὶ χρόνια πολλά, ἐγωϊστικαὶ φιλοδοξίαι, ἀντιζηλίαι, ὑποψίαι, θυμοί, μῖση, ἐκδικήσεις, ἐσπάρασσαν τὰ στήθη μερικῶν ἀνθρώπων,—Αὐτοκρατόρων, Βασιλέων, Πρωθυπουργῶν καὶ ἄλλων ἀνεπισήμων προσώπων—ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ὅλ' αὐτὰ ἦσαν ἀκριβῶς τὸ ἴδιο ἄγριο θηρίο τὸ ὁποῖον μετέβαλε τὸν Κάϊν εἰς φονιᾶν. Αὐτοὶ οἱ ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι εἶχαν καθήκον νὰ πνίξουν τὸ θηρίο ποῦ χυμίζει. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ὅμως τὸ ἔτρεφαν καὶ τὸ ἀφῆκαν νὰ μεγαλώσῃ. Ὅλοι οἱ ἐξοπλισμοί καὶ αὐξήσεις στρατῶν καὶ στόλων, ἦσαν ἡ τροφὴ τοῦ θηρίου, τὸ ὁποῖον ἦτο κουλουριασμένο εἰς τὸ πλάγι μας. Καὶ τώρα ἐχύμηξε. Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶνε τὸ θηρίο ὁποῦ τώρα θύει καὶ ἀπολύει. Μᾶς ξεσχίζει ὅλους μας καὶ μᾶς κάνει κομμάτια.

(*Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ*) ΠΛ. ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α'.) Γεωγραφικὸν Πρόβλημα.

Ἡ Κυρία αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ κάμποσα Κράτη τῆς Ἀμερικῆς. Ποῖα εἶνε αὐτὰ τὰ κράτη; Θὰ τὰ εὕρετε, ἐὰν συμβουλευθῆτε τὸν χάρτην σας.

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μποσσουὲ

ΓΟΣ	ΑΡ	ΘΗ	ΕΡ	ΓΟΣ
ΠΥΡ	ΜΟΥ	Α	ΑΙΣ	ΝΑΙ
ΣΠΑΡ	ΠΟ	ΠΑ	ΤΗ	ΤΡΑΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν ἓξ πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

γ') Διὰ τοὺς Ταλλομαδεῖς

Rebus

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ "Ηρωος τοῦ 1913

Tout serre vice mer y terre qu' on pense.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνου δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 45ου φύλλου

α'.) Ὁ σύντροφος τοῦ τοξότου σχηματίζεται κάτωθεν τῆς μέσης του, πλησίον τῆς αἰχμῆς τοῦ βέλους.—β'.) Παρίσιοι, Πετρούπολις, Βερολίνον, Βουκουρέστιον, Βουδαπέστη, Λονδῖνον.

Ο ΕΚΤΟΣ ΤΟΜΟΣ

Ὁ ἕκτος τόμος τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ὁ περιέχων τὸν περίφημον «Ἀνοικτὸν καρδιον» καὶ φερόμενος εἰς τὸν κατάλογόν μας ὡς ἐξηντλημένος, ἀνευρέθη. Ἀνευρέθησαν ὀλιγάδη ὀλίγα ἀντίτυπα, λησμονημένα εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἀποθήκης μας. Ὥστε ὅσοι θέλουν νὰ ἔχουν καὶ αὐτὸν εἰς τὴν σειρὰν τῶν τόμων των, ἂς σπεύσουν νὰ μᾶς τὸν παραγγείλουν πρὶν ἐξαντληθῇ ὁριστικῶς. Τιμᾶται δρ. 2.50.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν ζωοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ

Κατὰ τὰς ἑπτὰ ξεκινήσαμε γιὰ τὴ Μάκουλα. Εἴμεθα ὅλη ἡ τρελλοπαρέα τοῦ χωριοῦ. Ἔμπροὶ ἐπήγαιναν οἱ λαμπαδοφόροι... μὲ ἕνα καλάμι πυροφόρο καὶ ἔβαζαν φωτιὰ στὰ φρύγανα, ἔτσι γιὰ μεγαλεῖο τῆς συνοδείας· ἔπειτα ἡ μουσική, ἀποτελουμένη ἀπὸ... μιὰν ἁρμόνικα ποὺ τῆς ἔλειπαν ἡ μισὲς σχεδὸν φωνές, καὶ κατόπιν ἡ παρέα μας, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὰ ξερωνίζοντα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ. Στὴ διάβα μας, ὅλα τὰ πρόβατα, τὰ γίδια καὶ ἡ ἀγελάδες ἔβγαιναν ἀπὸ τὴς μάντρες καὶ ξαφνιζόμενα ἀπὸ τὴν ἀσυνήθη φασαρίαν, ἔτρεπόντο εἰς ἄτακτον φυγήν.

Τέλος ἐφθάσαμε στὸ μέρος ποὺ θὰ διευκυτερεύαμε. Ἐκεῖ πλησίον εἶνε ἕνα ξωκλήσι εἰς μνήμην τῆς Κυρᾶς Ἐλεούσας, καὶ ἐπειδὴ τὴν ἑπομένην ἐόρταζε, ἔπρεπε ἐκεῖ· οἱ ἀπερβαθυνοὶ προσκυνηταί, νὰ τὸ στολίσωμε.

Ἀμέσως ἡ γιρλάντες ἀπὸ μυρσινιές, γηρούφαλλα καὶ τριαντάφυλλα, ἄλλαξαν τὴν ὄψι τῆς ἐκκλησούλας, καὶ ἡ μυρωδιά των, ἀναμιχθεῖσα μὲ τοῦ λιβανιοῦ, ἐγέμισε τὴν νυκτερινὴ ἀτμόσφαιρα.

Ἔπειτα, ἀφ' οὗ μὲ πολὺν κόπον κατωρθώσαμε νὰ ἡσυχάσωμε τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ πιρατάξωμε εἰς στάσιν προσευχῆς, ἐγὼ μὲ τὰς ἐξαδέλφας μου καὶ τὰ μεγαλύτερα κορίτσια, ἐψάλαμε τὴν Παράκλησι. Δὲν ὑπῆρχε τίποτε ὡραιότερο, παρὰ ὅταν, μέσα στὴν ἡσυχία, ἀρχίσαμε ἓν χορῷ τὸ «Ἀπόστολοι ἐκ περάτων».

Κατὰ τὰς δύο ἐφύγαμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ ἐπέσαμε σὰν πειναμένοι λύκοι στὸ φαΐ, καὶ ἔπειτα τὸ ἐρρίξαμε στὸ χορὸ καὶ στὸ τραγούδι, ὡς ποὺ ἄρχισε νὰ χαράζῃ. Ὅταν ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα ποὺ θὰ ἠρχοντο οἱ μεγαλύτεροι, ἐχωρισθήμεν σὲ ἀποσπάσματα καὶ ἐκάναμε ἔφοδο σὲ ὅλες τὰς πηγές, γιὰ νὰ φρεσκαριστοῦμε καὶ νὰ πᾶμε «σὰν ἀνθρώποι», καὶ ὄχι «σὰν σκονισμένες καραμπίνες τοῦ εἰκοσιένα», κατὰ τὴν ἔκφρασι μερικῶν, φτὴ λειτουργία.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν, φαΐ καὶ ὕπνος κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα ὡς τὸ ἀπόγευμα.

Συνπήσαμε ἀπὸ τοὺς γλυκεῖς ἤχους τοῦ βιολιοῦ, καὶ ὀπὸ τὰ γιουχαΐσματα τῶν μεγάλων, παρουσιάσθημεν μὲ πρισμένα μάτια νὰ χορεύσωμε. κατὰ τὸ ἔθιμον, μέσα σὲ μιὰ ἅλωνα, τὸν γραφικὸ συρτό.

Τέλος, ὅταν ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ βασιλεύῃ, ἀποφασίσαμε νὰ ξεκινήσωμι γιὰ τὸ χωριό, προπορευομένων πίλιν τῶν μουσικῶν, ἀλλ' αὐτὴ τὴν φορὰ μὲ τῆς φωνὲς ὅλες σωστές..,

Ομηριὰς

ΕΝΑ ΔΑΚΡΥ

Γέροντας τὸ ξανθὸ κεφάλι, ἡ κόρη κυτάζει τὸ ἀνοικτὸ βιβλίο ποὺ εἶνε στὸ γραφεῖο ἐμπρός της... καὶ βλέπει, βλέπει, μὰ δὲν διακρίνει τίποτε.

Τὰ γράμματα πηδᾶνε καὶ σχηματίζουνε λόγια καὶ πράγματα ἀσυνάρτητα.. Ἕνας ἀράχνινος πέπλος σκεπάζει ὅλα ἀπὸ τὰ μάτια της....Εἶνε στιγμὴ ἀγωνίας, στιγμὴ ψυχῆς ἀπελπισμένης... Ὅλα σβύνουν γύρω της καὶ μόνο μιὰ εἰκόνα ζωηρότερη ἀπὸ ἄλλοτε,ἔρχεται ἐπίμονα μπρὸς στὰ μάτια τῆς φαντασίας της, εἰκόνα λατρευτή, πολυαγαπημένη..... Εἰκόνα μιᾶς ζωῆς περασμένης, γεμάτη ἀπὸ εὐτυχία, μὰ ποὺ χάθηκε γιὰ πάντα.....

Ἕνας λυγμὸς μισοπνιγμένος ἀκούγεται καί, ἀπὸ τὰ μάτια ποὺ κλείσθηκαν ἀπότομα γιὰ νὰ ἐμποδίζουν ποτάμια δάκρυα νὰ τρέξουν ἕνα δάκρυ ξέφυγε καὶ ἔπεσε στὸ βιβλίο ἐπάνω, καὶ ἄπλωσε, καὶ ἄπλωσε καὶ γέμισε τὴ σελίδα...

Καὶ τώρα ἀκουμπῶντας τὸ κεφάλι στὰ τρεμουλιασμένα χέρια της, κυττάζει τὸ δάκρυ μὲ βλέμμα ἥσυχο, γαλήνιο...καὶ νά, σκύβει καὶ κολλᾷ τὰ διψασμένα της χείλη ἐκεῖ ποὺ ἔπεσε τὸ δάκρυ....Ἐκεῖνο τὸ δάκρυ ποὺ τῆς ἀλάφρωσε τὴν καρδιὰ ἀπὸ τὴν πέτρα ποὺ τὴν ἐπλάκωνε, τὸ φιλεῖ.

Πριγκήπισσα τῶν Δολλαρίων

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἀφιέρωσις πρὸς τὸ Μαραμένο Γιοῦλι

Παντοῦ κατήφεια περισσή,
— ἡ ἐποχὴ τὸ ἔχει—
καὶ στὰ καλὰ καθούμενα.
ὅποτε θέλῃ, βρέχει.

Κάποιες ἥλιος δυνατὸς
ποὺ τὴ χαρὰ μᾶς φέρνει—
μὰ φτάν' ἡ νύχτα ἡ κρυερὴ
καὶ πίσω μᾶς τὴν παίρνει.

Ἡ φύσις εἶνε χλιαρή :
ξέοτη πολὺ δὲν δίνει,
μὰ καὶ πολὺ ψυχρὸ βορρᾶ
νὰ πνεύσῃ δὲν ἀφίνει.

Ποῦ καὶ ποῦ δένδρο πράσινο
παρατηρεῖς νὰ θάλλῃ.
λές ; «εἶν' ἀπὸ τἀειθαλῆ»
κι' ἀναστενάζεις πάλι...

Κῦμα τοῦ Βοσπόρου

ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΤΟΝ ΒΑΣΑΝΙΣΟΥΝ

— Οἱ σκληράνθρωποι θὰ μὲ βασανίσουνε. Θὰ μὲ παιδεύσουνε ὡς που νὰ μὲ σκοτώσουνε...

Αὐτὰ ἐσκέπτετο ἕνας Ἄγγλος λοχίας,τὸν ὁποῖον εἶχαν συλλάβει αἰχμάλωτο μερικοὶ Ἐρυθροδέρμοι. Καὶ πράγματι, ὁ θάνατός του θὰ ἦτο φρικτός, διότι τοῦ παρεσκεύαζον σκληρὰ καὶ ἄγρια βασανιστήρια.

Ἔξαφνα, μιὰ ἐλπὶς ἐπέρασε ἀπὸ τὸ νοῦν τοῦ λοχίου. Συνέλαβε μίαν ἰδέαν καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ. Προσεποιήθη λοιπὸν τὸν ἀτάραχον καὶ εἶπε πρὸς τοὺς Ἐρυθροδέρμους.

— Λύσετέ με, θὰ σᾶς δώσω κάτι...

— Τί πράγμα ; τὸν διέκοψε ὁ ἀρχηγός.

— Ἕνα φυλακτό, ἀπήντησεν ὁ λοχίας, ποὺ, ὅταν τὸ φορῇς, δὲν σὲ πιάνει οὔτε βέλος, οὔτε βόλι, οὔτε κοφτερὸ μαχαῖρι...

— Λὲς ψέμματα. Θὲς νὰ μᾶς γελάσῃς, εἶπεν ὁ ἀρχηγός.

— Ὄχι, λέγω τὴν ἀλήθεια.

— Δῶσέ μου τότε,.

— Λύσετέ με πρῶτα καὶ ὕστερα.

Ἀφ' οὗ ἐσκέφθη ὀλίγον, ὁ ἀρχηγὸς διέταξε νὰ τὸν λύσουν. Μόλις ἠσθάνθη τὸν ἑαυτόν του ἐλεύθερον,ὁ λοχίας ἔβγαλε ἕνα φυλαχτὸ ἀπὸ τὸν λαιμόν του καὶ τὸ ἔδειξε στὸν Ἐρυθρόδερμον.

— Αὐτὸ εἶνε, εἶπε, ἔχει δύναμι μαγική...

— Λὲς ψέμματα, ἐπανέλαβεν ὁ ἀρχηγός.

— Ἀφ' οὗ δὲν πιστεύετε, εἶπεν ὁ λοχίας, δοκιμάσετε ἐπάνω μου γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε. Ὁ πιὸ δυνατὸς ἀπὸ σᾶς, ἂς πάρῃ ἕνα μαχαῖρι κι' ἂς μὲ κτυπήσῃ—ἐνῷ θὰ κρατῶ τὸ φυλαχτὸ—μ' ὅλη του τὴν δομή. Τὸ μαχαῖρι θὰ σπάσῃ, ἀλλὰ τὸ δέρμα μου δὲν θὰ πάθῃ τίποτε...

Ὁ ἀρχηγὸς τὸν ἐκύτταξε μὲ θαυμασμόν. Ἐγύμνωσε τὸ μαχαῖρί του καὶ τὸ κατέφερε μὲ ὅλην του τὴν δύναμι... Ὁ λοχίας ἔπεσε νεκρός. Οἱ Ἐρυθρόδερμοι ἔμειναν ἔκπληκτοι. Ὁ λοχίας κατώρθωσε νὰ τοὺς γελάσῃ καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον.

(Δικαστικὴ) ***Σκλαβωμένος Ἕλλην***

Μ. ΜΥΣΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ

— Ποῖον χρῶμα καὶ ποῖον φαγητὸν σᾶς ἀρέσει ;

— Περὶ ὀρέξεων καὶ χρωμάτων οὐδεὶς λόγος.

— Ποῖον εἶνε τὸ καλύτερον προτέρημα ;

— Τὸ «γνῶθι σαυτόν.

— Ποῖον τὸ χειρότερον ἐλάττωμα ;

— Ἡ ἀσυνέπεια ἔχει συνέπειας.

— Εἰς τὶ σᾶς ἀρέσει νὰ καταγίνεσθε ;

— Ράβω ξύλινα, δουλειὰ νὰ μὴ σοῦ λείπῃ.

— Ποία ἡ μεγαλυτέρα εὐτυχία ;

— Οὐδὲν ἀνθρώποις πατρὸς καὶ μητρὸς ἀμεινον.

— Ποίαν τύχην ὑπολογεῖτε ὡς πλέον ἀξιολόπηπον ;

— Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακαρίζε.

— Τί θαυμάζετε ἐν τῇ φύσει ;

— Ὦς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας !

Νικηφόρος Εὐζωνὸς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος :— Ποῦ ἐγεννήθη ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ;

Ὁ Μαθητής :— Ἀπέξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Κωνσταντίνου

* * *

Ἕνα Χιωτάκι :— Τὸ ὕδωρ εἶνε στοιχεῖο.

Ἐλευθέρα Χίος :— Καλὲ τί λές; Μόνο στὴ Χίο ὑπάρχει νερό ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμάχου τῆς Ἐπταλόφου

* * *

Ἡ μικρὰ Νίνα βάζει ποῦδρα καὶ θὰ νὰ ἰδῇ κατὰ πόσον ἄσπρισε, ζητᾶ καθρέπτην Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει πρόχειρος, τρέχει στὸν ἥλιο καὶ βλέπει τὴν σκιὰ τῆς «Α! στὸ καλὸ» φωνάζει, «τόση πούδρα ἔβαλα καὶ ἀκόμη μαῦρη εἶμαι..»!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐρυθραίας Σιβύλλης

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 148ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 6ην Δεκεμβρίου 1914, πρὸς εὕρεσιν τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Δεκεμβρίου—Μαρτίου 1915 δημοσιευθεισῶν 218 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀρθμὸς δηλοῖ τὰς ὀρθὰς λύσεις ἑκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τὰ ἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Ἔδσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος, δηλοῖ τὰ Ἔδσημα τῶν Λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Ἔδσημα Ἐπιμονῆς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (*16 ἐτῶν καὶ ἄνω*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Πειρακτήριον*** 199 [10+6Ε] (*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν εἰς τὴν «Διάπλασιν» τὴν φωτογραφίαν των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισὲ καὶ ν' ἀγοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δρ.: *Πολύμητις Ὀδυσσεύς*, 191 [10+6Ε].—*Ἀλβανοκτόνος Ἠπειρώτης*, 190 [10+6Ε].—*Ροδοδάφνη*, 194 [10+6Ε].—*Κυπριακὴ Ἀκτή*, 190 [10+6Ε].— *Ἐρυθραία Σιβύλλη*, 196 [10+6Ε].—*Φρόουλα*, 173 [9+6Ε].— *Κεντροὶ τῆς Διαπλάσεως*, 188 [9+6Ε].—*Χάρις*, 192 [10+6Ε].—*Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*, 209 [10+6Ε].—*Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων*, 178 [9+5Ε].—*Ἐλπιδοφόρος Κυανόλευκος*, 209 [10+6Ε].—*Μεγάλη Ἑλλάς*, 194 [10+6Ε]+).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Νικήτρια Κυανόλευκος***, 159 [8+5Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Φιλτάτη Ἑλλάς***, 141 [7+5Ε].—***Κωνστ. Ι. Νικολαρεΐζης***, 135 [7+6Ε].—***Ἀθηναϊκὸς Διάβολος***, 145 [7+4Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ : *Ἡρωΐς τῆς Μανολιάσας*, 105 [5+4Ε].—*Ψαροπούλα*, 64 [4+2Ε].—*Μάζαρι*, 88 [5+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Δουκία Δ. Καπολίρη*, 31 [2+1Ε].—*Βολιώτισσα*, 39 [2+1Ε].—*Ὄνειρα π' ἀλήθευαν*, 39 [2+1Ε].—*Λάτρις τῶν Ἀνθέων*, 32 [2+2Ε].—*Νεράϊδα τῶν Ἀνθέων*, 34 [2+2Ε],

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (*12 ἔως 15 ἐτῶν*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Φούλα***, 208 [10+6Ε].—(*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι εἰς ὅ,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Α' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: *Ὑψηλὰ Γαλάτεια*, 150 [8+6Ε].—*Δωροσσεφὴς Βασιλεύς*, 192 [10+5Ε].—*Ἐδζωνάκι* 194 [10+6Ε].—*Καρυάτις*, 180 [9+6Ε].— *Ἥρως τοῦ 1913*, 208 [10+6Ε].—*Ξενοκρατουμένη Κύπρος*, 207 [10+6Ε].—*Τέλλος Ἄγρας*, 209 [10+6Ε].—*Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου*, 183 [9+6Ε].—*Ναυτοπούλα*, 159 [8+6Ε].—*Βράχος τοῦ Ζαλόγγου*, 147 [7+6Ε].—*Στάνλεϋ*, 169 [9+6Ε].—*Συριανάκι*, 184 [9+5Ε].—*Τροπαιοῦχος Ἑλλάς*, 188 [9+6Ε].—*Νεαρὸς Εὐπατρίδης*, 175 [9+6Ε].—*Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο*, 147 [7+5Ε].—*Ὀμηρικὸς Ἥρως*, 148 [8+6Ε].—*Κόκκινος Βράχος*, 212 [10+6Ε].—*Γέρος τοῦ Μορηᾶ*, 147 [7+5Ε].—*Λεβθεριὰ στοὺς Σκλάβους*, 194 [10+6Ε].—*Βορρᾶς*, 158 [8+6Ε].— *Μανιώδης Ταξειδιώτισσα*, 186 [9+5Ε].— *Ἐνεικὸς Λέων*, 159 [8+5Ε].—*Ζήτων ὁ Κιτιεύς*, 198 [10+6Ε].—*Λάβαρον τοῦ 21*, 158 [8+6Ε].—*Παντοκράτωρ*, 155 [8+6Ε].—*Κυπρία Δεσπῶτις*, 178 [9+6Ε].—*Λευκὴ Νυμφαία*, 193 [10+6Ε].—*Βαρβαρομάχος Ἑλλάς*, 204 [10+6Ε]+).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Φανατικὴ Ἑλληνοπούλα***, 146 [7+5Ε]—***Πτερυγίζουσα Δόξα***, 142 [7+6Ε].—(*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι ν' ἀγοράσουν ἀντὶ δραχμῶν 6 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δραχμῶν : *Ἔνδοξος Ἀεροναύτης*, 138 [7+6Ε].—*Ἔνδοξος Κυανόλευκος*, 144 [7+6Ε].—*Ὑπερ Πατρίδος*, 143 [7+4Ε].—*Ἐνδικητὴς τῆς Ρόδου*, 145 [7+6Ε].—*Ἐλευθεροστής*, 127 [7+4Ε].—*Αἰολικὴ Κιθάρα*, 128 [7+6Ε].—*Φυσιολάτρης*, 128 [7+5Ε].—*Νεαρὰ Κρῆσσα*, 145 [7+6Ε].—*Πανελλήνιος Ἕνωσις*, 131 [7+4Ε].—*Ἐλευθεροθέτσα Ἤπειρος*, 144 [7+6Ε].—*Ἐπαίτης τοῦ Ὠραίου*, 133 [7+5Ε].—*Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου*, 145 [7+6Ε]+).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ; ***Βασιλὶς τοῦ Βοσπόρου***, 124 [6+5Ε].—***Δαφνοστεφὴς Νίκη***, 120 [6+6Ε].—***Τρελλὴ Ναυτοπούλα***, 123 [6+5Ε].—(*Ἰσότιμοι* δικαιούμενοι ν' ἀγοράσουν ἀντὶ δραχμῶν 7 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δραχμῶν : *Παληραία Ἀθηνᾶ*, 120 [6+4Ε].—*Ἄγρυπνος Φύλαξ*, 108 [6+5Ε].—*Ἰωάννης Κασελάκης*, 106 [6+5Ε]. *Βουλγαροφάγος Εὔζωνος*, 110 [6+3Ε].—*Γιγαντομάχος Ἕλλην*, 111 [6+3Ε].—*Χαριλάμπος Λιαπάκης*, 106 [6+4Ε].—*Ἀνθισμένη Κερασιά*, 117 [6+4Ε].—*Ἕνωσις τῆς Κρήτης*, 105 [5+6Ε].—*Ἀποκρηπάκιη Μόσκα*, 122 [6+4Ε].—*Πατρινὸ Ναυτόπουλο*, 105 [5+4Ε].—*Ἔνδοξον Σοῦλι*, 115 [6+6Ε]+).

ΕΠΑΙΝΟΣ : *Χωριατοπούλα*, 79 [4+4Ε].—*Ρουμελιωτάκι*, 55 [3+6Ε]. - *Δόξα τοῦ Βόσπορου*, 75 [4+2Ε].—*Θειακὸς Θαλασσόλυκος*, 85 [5+4Ε].—*Κόση τοῦ Πολεμιστοῦ*, 96 [5+3Ε].—*Γῆ τῶν Φαιάκων*, 68 [4+3Ε].—*Πανελλήνιος Πόθος*, 99 [5+3Ε].—*Κόστρον Καλαμῶν*, 77 [4+3Ε].—*Μανιατοπούλα*, 86 [5+3Ε].—*Φοίβη*, 84 [4+2Ε].—*Ἀμαρυλλίς*, 85 [5+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Δάφνης Κλωνάρι*, 26 [2+1Ε].—*Φάρος τῆς Μιτυλήνης*, 46 [3+2Ε].—*Πτερωτὴ Νίκη*, 45 [3+3Ε].—*Μισιοπῆς τοῦ Πόντου*, 47 [3+3Ε].—*Δεμεσιανή*, 42 [2+1Ε].—*Πηλεύς*, 37 [2+2Ε].—*Μελαχρινούλα*, 32 [2+3Ε].—*Τελέσιλλα*, 36 [2+1Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (*11 ἐτῶν καὶ κάτω*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Κόρη τοῦ Ἰονίου***, 182 [9+6Ε].—(*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι εἰς ὅ,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι Α' βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: *Ἴνδ*, 200 [10+6Ε].—*Νικόλαος Κτωρίδης*, 136 [7+5Ε].—*Δοξασμένη Ἑλλάς*, 185 [9+6Ε].—*Πεταχτὴ Νεραϊδούλα*, 201 [10+6Ε]. *Ἡρωΐς τῆς Λέρης*, 188 [9+6Ε].—*Ρεῦμα τοῦ Ἑλλησπόντου*, 137 [7+5Ε]. *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν*, 174 [9+6Ε].—*Ἑλλὰς τοῦ Κωνσταντίνου*, 121 [6+5Ε].—*Ἡρωΐς τῆς Λήμνου*, 119 [6+6Ε].—*Νέος Ἕλλην*, 124 [6+5Ε].—*Λημνιοπούλα*, 189 [9+6Ε].—*Μικρὸς Ἀρσακόπος*, 171 [9+6Ε].—*Αἴσθημα τῆς Πατρίδος*, 174 [9+5Ε].—*Ξανθὴ Πεταλούδα*, 198 [10+6Ε] —*Ἀχαϊκὸς Ἀστήρ*, 162 [8+6Ε].—*Ὑπόδουλος Ἑλληνίς*. 128 [7+6Ε].--*Μικρὰ Δούκισσα*, 211 [10+6Ε]+).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Γαλανὴ Χιωτοπούλα*, 96 [5+3Ε].--***Ναυτάκι τῆς Λέσβου***. 85 [5+2Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Βουνὸ τῆς Μανολιάσας***, 66 [4+5Ε].—***Ἐδζωνάκι Γοργό***, 75 [4+2Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ : *Ἀχιλλεύς*, 35 [2+1Ε].—*Κυματίζουσα Κυανόλευκος*, 31 [2+4Ε].--*Μικρὸς Παγανίνης*, 52 [3+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Γεναῖο Ἐδζωνάκι*, 17 [1+1Ε].—*Γερόλ. Δ. Γιαννακόπουλος*, 15 [1+2Ε].— *Ἕλλην Προσκοπος*, 23 [2+1Ε],—*Λεμὴν Καλαμῶν*, 17 [1+1Ε].—*Καρδία Ἑλληνίδος*, 15 [1+1Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ : Ὀρθὰς λύσεις ἀνάμιξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων οἱ ἑξῆς : *Δακρυπότιστος Ζωή*, 5 (1 Ε).—*Διπλωμάτης*, 29 (2+3Ε).—*Μιχ. Πετράκης*, 3 (1 Ε).— *Πυθαγόρας ὁ Σάμιος* 29 (2+2Ε).—*Κων. Γρ. Τσιγάρας*, 5 (1 Ε).—*Θεὰ Ἀθηνᾶ*, 17 (1+1Ε) —*Ποντοπόρος*, 16 (1+1Ε).—*Καραμπομιᾶς*, 4 (1 Ε).—*Ἑλληνικὸν Χῶμα*, 11 (1+1Ε).—*Δοξασμένος Πολεμιστής*, 5 (1+1Ε).—*Ἥρως τοῦ Σουλίου*, 3 (1+1Ε).—*Τιτανικός*, 4 (1 Ε). —*Διον. Ν. Καρβελιᾶς*, 18 (1+2Ε).—*Κολοσσὸς τῆς Ρόδου*, 7 (1+1Ε).—*Μικρὰ Ἀθηναγνίς*, 22 (2+1Ε).—*Ἀβροκόμη Κυρούση*, 5 (1+1Ε).—*Δημ. Χ. Μαραγίτης*, 13 (1+1Ε). *Κερκυραϊκὸς Διάβολος*, 16 (1+1Ε).—*Διον. Μονόπωλης*, 3 (1 Ε).—*Νικ. Μακάκης*, 3 (1 Ε).—*Πέτρ. Ν.Παναγιώτου*, 3 (1+1Ε).— *Εὐρωπαϊκὸς Πόλεμος*, 10 (1 Ε).—*Ἥρως τῶν Γιαννιτσῶν*, 3 (1 Ε).—*Γ. Ε. Κουλουμβάκης*, 7 (1 Ε).—*Κ. Ν. Μπάρδης*, 2.— *Πληγωμένος Ἠπειρώτης*, 7 (1 Ε).—*Θεμ. Ἀν. Σαρίκας*, 7 (1 Ε).—*Δημ. Τσαμπλάκος*, 4 (1 Ε).— *Ἰφιγ. Δ. Χατζημανωλή*, 9 (1+1Ε).*Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών*, 7 (1 Ε).— *Ἀπόστ. Π. Παπαδόπουλος*, 7 (1 Ε).—*Ἕνα Βολιωτάκι*, 3 (1 Ε).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΠΑΗΣΙΑΖΕΙ τὸ τέλος τοῦ τόμου μας καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου. Σιγὰ σιγὰ πάει φυλλάδια θὰ ἐκδοθοῦν ἀκόμη ; Μόνον πέντε. Καὶ ἔπειτα, μὲ τὸ καλό, θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ 38ον ἔτος,τὸ ὁποῖον ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Εἶνε κιπρὸς λοιπὸν νὰνανεώσουν τὴν συνδρομήν των ὅσοι δὲν τὴν ἀνανεώσαν ἀκόμη, καὶ νὰρχίσουν νὰ ξεπαθιώνουν, ὅσοι δὲν ἤρχισαν.

Τριανταοκτὼ χρόνια—γιὰ φανταστῆτε!.. Κανένα ἑλληνικὸν περιοδικὸν δὲν ἔφθασεν εἰς τόσαν ἡλικίαν. Μόνον εἰς μερικὰς ἐφημερίδας, ὀλίγοι κανεὶς μεγαλύτερον ἀριθμόν, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ μετροῦν πολλάκις ἀπὸ τὸ ἔτος τῆς ἱδρύσεως, ἀδιάφορον ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἔκαμαν διαλείψεις. Ἐνῶ ἡ Διάπλασις δὲν ἔπαυσεν νὰ ἐκδίδεται ποτέ. Τὰ τριακοντεπτά της αὐτὰ χρόνια ἀντιπροσωπεύοντα μὲ ἄλλους τόσους Τόμους,μονοὺς ἢ διπλοῦς. Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ σπάνιον, τὸ μοναδικόν.

Γραῖα λοιπὸν ἡ Διάπλασις ; Ὄχι ! Ἀπεναντίας νεωτάτη. Τὰ χρόνια, διὰ τὰ περιοδικά, δὲν ἔχουν σημασίαν παρὰ ὡς δεῖγμα εὐδοκιμήσεως, προόδου, ἀξίας. Εἰς τὸ διάστημα τῶν 37 ἐτῶν, ἄλλοι ἔφυγαν καὶ ἄλλοι ἦλθαν. Ὁ «κύκλος» τῆς Διαπλάσεως διατηρεῖται πάντοτε νέος. Καὶ κάθε τόμος της εἶνε ἀνώτερος τοῦ προηγουμένου. Ἰδοῦ ἡ νεότης της ἡ αἰωνία. Καὶ πενῆντα, καὶ ἑκατὸν ἐτῶν νὰ γίνῃ, θὰ εἶνε τόσον νέα, ὅσον καὶ τὸ πρῶτον ἔτος ποὺ ἐξεδόθη.

Ἀπὸ τὰ δύο μυθιστορήματα ποὺ διμοσιεύσω φέτος, μόνον ὁ «Μικρὸς Μετανάστης» θὰ τελειώσῃ μὲ τὸν τόμον. Ἡ «Κασσετίνα» θὰ ἐξακολουθήσῃ ὀλίγον καὶ εἰς τὸν ἑπόμενον, διότι ἔχει καὶ ἄλλας ὡραίας περιπετείας. Ὅσον διὰ τὸν ἀντικαταστάτην τοῦ «Μικροῦ Μετανάστου» ποὺ θὰρχίσῃ τὴν 1ην Δεκεμβρίου, θὰ σᾶς πῶ προσεχῶς

Ταποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀσκήσεων, ποὺ πιάνουν τόσον τόπον, δὲν ἀφίνουν σχεδὸν διόλου δι' Ἀλληλογραφίαν. Ἐκτὸς λοιπὸν δὲν θὰ ἀπαντήσω σήμερον εἰς κανένα. Ἄλλως τε κιὰ τὰ ποὺ ἔγραφα παραπάνω, εἶνε ἀπαντήσεις εἰς σχεδὸν ἐρωτήσεις πολλῶν. Ἐν γένει αὐτὸν τὸν καιρὸν, δὲν πρέπει νὰ ἔχετε ἀξιώσεις ἐκτενῶν ἀπαντήσεων. Τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ τόμου, ἕνεκα τῶν ἀπαραιτήτων δημοσιεύσεων Ἀποτελεσμάτων, προκηρύξεων κτλ., δὲν διαθέτουν πολὺν τόπον δι' Ἀλληλογραφίαν.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΑΠΟΡΩΝ

Ὁ *Πανοῦργος Ὀδυσσεὺς* μοῦ στέλλει ὡς πρώτην εἰσφορὰν τοῦ λεπτὰ 50 καὶ μοῦ φυλάττει ἕνα πτωχό, ὀρφανὸ καὶ φιλόμουσο γειτονόπουλό τοῦ ποῦ θὰ ἐγίνετο πολὺ εὐτυχισμένο ἂν οἱ φίλοι μου, δι' εἰσφορῶν, τὸ ἐνέγραφον εἰς τὴν «Διάπλασιν». Μακάρι νὰ μοῦ στείλουν κἀ ἄλλοι νὰ τὸ ἐγγράψω.

Ὠραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα οἱ ἑξῆς: *Ἐβελίνα, Φωνὴ τῆς Παρίδος Ἥρως τοῦ 1913, Σκλῆκ, Γυδεωτάκι, Ἑλληνικὴ Ἀγλή, Φράουλα* καὶ *Μία Τρελλούλα.*

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ὁ Πίθηκος» τῆς *Λύρας* τοῦ *Ἀρίονος.* — «Ποῦ κρύπτεται ὁ ἡρωϊσμὸς» τοῦ *Δοξασμένου Ρήνου.* — «Οἱ ὀκνηροὶ» τοῦ *Ἐνετικοῦ Λέοντος.* — «Μὲ τὸν στρατὸν» τῆς *Ἑλλάδος τοῦ Κωνσταντένου.* — «Ἀπὸ τὸ Λεξικόν μου» *Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου.* — «Τὰ ὑποδήματα τοῦ Βολταίρου» τοῦ *Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν.* — «Ἐπιτυμβία» τοῦ *Ρωβύρου.* — «Πίσω τὰ περασμένα» καὶ «Φκοῦλος κύκλος» τῆς *Ἑλληνικῆς Αἴγλης.* — «*Φαντάσματα*» τοῦ *Σκλαβωμένου Ἕλληνος.* — «Ἤλθε ὁ καιρὸς» τοῦ *Σκλῆκ.* — «Θύελλα» καὶ «Κυγαδάκια» τῆς *Ἐβελίνας.* — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ ψευδώνυμόν μου» (ἄτεχνον.) — «Τὸ φθινόπωρον» (κοινόν.) — «Τρεῖς θάνατοι» (ἀκατάλληλον). — «Ζήτω ἡ ἐλευθερία» (λανθασμένοι στίχοι.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ *Στενημαχιωτάκι* (0) μὲ *Τέλλον Ἄγραν, Νησιωτοπούλαν, Φωνὴν τῆς Παρίδος, Φούλαν. Ἥρωα τοῦ 1913, Διαβολάκι Ἀθηνῶν, Σκλαβωμένον Ἕλληνα* — ὁ *Μαρτινεύς*, (0) μὲ *Λόρδον Λίστερ, Βαλανηδοφάγον Ἀρκάδα, Ἐνδαίμα τῆς Τριπόλεως.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ζακυνθινὸ Ἀκρογιάλι* (ἔστειλα.) *Κυπριακὸν Αἴσθημα* (λοιπὸν νὰ μοῦ γράψῃς.) *Λεμεσιανὴν* (διεβιβάσθησαν, ἀλλ' ἀπάντησις δὲν ἦλθε.) *Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα* (ἔστειλα.) *Ἔνδοξον Γαλλίαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Ἠλιοβασίλεμμα* (διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμοὺς εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς ὅ,τι θέλῃς καί, ἐὰν ἐγκριθῇ καὶ κληρωθῇ, θὰ δημοσιευθῇ.) *Σκλαβωμένον Ἕλληνα* (ἐπεστράφη· καλλίτερα νὰ μὴ μεταβληθῇ, διὰ νὰ φαίνεται πιθανώτερον.) *Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Ρωβύρον* (μὲ ὀξεῖαν.) *Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν* (πολὺ μέτριοι οἱ στίχοι.) *Ἐνετικὸν Λέοντα* (ἔστειλα.) *Στενημαχωτάκι* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Κῦμα τοῦ Ἰονίου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Μεγαλὴν Ἑλλάδα* (ἡ ὁποία ἀπαντᾷ στὸν *Ἥρωα τῶν Βαλκανίων*, ὅτι κάθε κανὼν ἔχει τὰς ἐξαιρέσεις του.) *Ἀθηγανίδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Ἰφικράτην Ν. Κ.* (ἔστειλα ἐκ νέου.) *Ἰούλιον Καίσαρα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Ἀγγελικὴν Π. Ι.* (εὐχαριστῶ πολύ· ἐγέλασα μὲ τὸ ἐπεισόδιον· γράφε μου συχνά.) *Νέον Ἕλληνα* (ὀλίγη πληρώσις.) *Δαφνοστεφῆ Βασιλέα* (βραβεῖον ἔστειλα.) *Ἑλληνικὴν Ἰδεῶδες* (ὅταν ἔλθῃς λοιπόν.) *Γενναιόψυχον Στρατηλάτην* (ἔλαβα καὶ τὴν δευτέραν.) *Λύραν τοῦ Ἀρίονος, Ἀγκαθάκι*, κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35.

430. Πυρεῖον (πῦρ, ἴον.)—431. Αἴας (ε, ᾶ; [μ].)—432. Μέλος-ἕλος.—433. Ὄλβος-Βόλος.

434.
Α Α Τ
Ι Ρ Ε
Γ Κ Ρ
Ο Υ Ρ Α Ν Ι Α
Ζ Δ Α
Α Ι Ο
Ν Α Ν

435. Καλός; γείτων θησαυρός.- 436-440. Διὰ τοῦ Π. Πάρος, πίλος, πόθος, πέρας, ἀπών.—441. Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον.- 442. Ὁ «*Μικρὸς Μετανάστης*» εἶνε ὡραῖος. (ὁ Μικρὸς μὲ τὰ να - στ' εἰς εἶνε-ὥραι-ῶς).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 152ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 13ης Δεκεμβρίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

584. Δεξίγριφος

Ἓν' ἀριθμὸ σὲ πρόθεσι
Δισύλλαβη κολλᾶ,
Κ' ἕνα τραγοῦδι γίνεται
Ὁποῦ τὸ ψάλλουν δυό.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντιγόνης Γ. Ραχέλου

585. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγριφος

Ἂν μὲ ρῶ γραφῆ τὸ πῖ;
Μιὰ βασίλισσα θὰ πῇ,
Παλαιὰ καὶ τραγική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναιοψύχου Στρατηλάτου

586. Μεταγραμματισμός.

Ἂν τὸ ει τὸ κάμῃς ῆτα,
Ἀπ' αὐτὸ ποῦ δείχνει, λῦτα,
Θὰ δεχθῇς μὲ ἀπονιά
Μιὰ καλὴ δαγκαματιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάριτος

587. Μωσαϊκόν.

Λείχηρ, Μεύσης, Πηνειός,
Ὄθερος καὶ Ἀξιὸς
Ἀπὸ ἕνα τῶν δανείζουν
Κι' ἄλλο ἕνα σχηματίζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Γαλατείας

588. Τρίγωνον.

* * * * * * = Ὥρα τοῦ ἔτους.
* * * * * = Ἐπίθετον.
* * * * = Μετεωρ. φαινόμενον
* * * = Ζῶον τροϊκικόν.
* * = Σύνδεσμος.
* = Εὐφωνικόν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀθρίου Ἀνέμου

589. Ἐπιγραφή.

Ε Γ Τ Υ Κ
Α
Κ
Σ
Α
Α
Ο
Φ Υ Ε Ο Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐστρατίου Μανωλοπούλου

590. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 5 = Ἀθηναῖος στρατηγός.
2 9 9 0 = Ἀρχαία βασίλισσα.
3 2 3 4 = Γλυκύ.
4 5 6 7 5 = Μέρος τοῦ πλοίου.
5 6 7 9 0 = Ἐπίσημος περιοχή.
6 7 8 7 5 = Βιβλίον.
7 3 7 4 7 5 = Ἐπίθετον.
8 9 2 4 6 7 5 = Στρατηγός.
9 7 4 3 7 5 = Νόσος.
0 9 4 7 5 = Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου

591. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν καρπὸν τοῦ χειμῶνος:

1. Ζῶον κατοικίδιον. 2. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4. Μήν. 5. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 6. Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. 7. Μήν. 8. Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἕλληνος

592. Φωνηεντόλιπον

ζμν-ρ-μλλν- » -κρδς-σχρν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφοῦς Βασιλέως

593. Γρῖφος

```
        : : o                    1
λου   : : o     : : o     1      1
——κώπη      αζ                 ἕως
με    : : o     : : o     1      1
        : : o                    1
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Δουκίσσης

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 14—20 Ὀκτ.

ΑΘΗΝΩΝ: Σπ. Α. Μάμος, Εὐφροσύνη Πόλεμος, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν, Β. Α. Ἀντωνακόπουλος, Κ. Μ. Μανιάκης, Σπ. Κοΐλιας, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Εὐαγ. Ι. Παπανικολάου, Νικ. Καραγιάννης, Ὀδ. Σακελλαρίου, Ἀθ. Γούλιας, Κωνστ. Β. Καραβέλλος, Ἰωάν. Α. Πελεπάνος, Ἐμμ. Θ. Κασσαβέτης, Πάνος Χ. Μαϊτάνης.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Γεωρ. Εὐθ. Λαχανᾶς.

ΒΟΛΟΥ: Γ. Λαμπρόπουλος, Γ. Ι. Ἠλίας, Ἠλ. Ἀρδαβάνης, Χρ. Γ. Χρυσοχοΐδ.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἠλ. Ι. Κοφίνας, Ροβ. Κοέν, Σαλβατὼρ Λευΐ.

ΚΑΒΑΛΑΑΣ: Εὐάγ. Δ. Παντιλῆς.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Σπ. Ι. Γεωργιάδης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Α. Σαγιαδινός.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἑλένη Ι. Δούβλη.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Νικ. Π. Κατσούλης.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ: Κυπριακὸν Αἴσθημα.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Ἀγαπῶ τὴν Διάπλασιν, Βενετσάνης Σ. Χαΐνης, Λουκᾶς Δ. Ἀδαμόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Π. Καράμαλης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν.Μ. Πρωτονοτάριος, Π. Ψύλλας.

ΣΥΡΟΥ: Κοκό, Στυλ. Μ. Δημητρακάκης, Ἔφη Μ. Δημητρακάκη.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Μαντινεύς, Σπ. Σταμπολῆς, Ἡγούμενος, Μικρὰ Ἐανθομαλλοῦσα, Βοσκοπούλα τοῦ Βουνοῦ, Λύρα τοῦ Ἀρίονος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ἀναστ. Χρ. Λεμπέσης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο· ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΥΘ. ΛΑΧΑΝΑΣ ἐν Ἀμφίσσῃ, ΕΦΗ Μ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗ ἐν Σύρῳ οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Δῶρον Δραχμῶν 5 ἕως 12,50

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν» διὰ τὸ 1916 πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ., καθὼς καὶ οἱ ἀνανεούντες πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1916, ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ ἀγοράσουν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δρ. 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δραχ. 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἐξ ἑκάστου τόμου, δηλαδὴ τόμοι ἐν ὅλῳ 800, τοὺς ὁποίους θὰ γοράσουν ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ προνομίου ὄχι μόνον ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἀλλὰ καὶ πρὶν ἐξαντληθοῦν.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.